

Váratlan szövetség

Őfelsége Abdarahhduzisiankes herceg menekült. Inalt, ahogy csak a lába bírta: ma reggeltől ő már nem egy harminckét bolygórendszer magába foglaló Birodalom ünneplő Trónörököse, hanem egy üldözött vad csupán. Felkutatandó és megsemmisítendő célpont, semmi több.

Így megy ez! Ha kiiktatják – övék a trón. Akkor ismét a Zusinszé család kezébe kerül a hatalom, és az az undorító Knipp végre bepréselheti a kövér pikkelyes hátsóját az ősi obszidián trón faragott karfái közé. Ellenségei elmennek a végsőkéig: se pénzt, se időt, se embert nem fognak sajnálni céljuk elérése érdekében. De ahhoz még Abdarahhduzisiankesnek is lesz egy-két szava, a játszma közel sincs befejezve!

A herceg futott, ahogyan eddig soha életében. A nagyúr nem volt hozzászokva az ilyesfajta alantas megerőltetésekhez, mivel az összes korábbi merényletet civilizált helyeken kísérelték meg ellene, s ennek köszönhetően a közelben mindig akadt valahol egy titkos transzportkapu, vagy kézi teleportáló, vagy legrosszabb esetben egy gyors úrhajó. De itt, ezen a fejletlen golyóbison, nem állt rendelkezésére semmi más a lábán kívül, bár abból az üldözőinek is volt épp elég.

A téboly akkor kezdődött, amikor a komornyik a legszebb álmából rázta fel:

– Uram, uram, ébredj! Megtámadtak minket, Abdi herceg, siess, azonnal menekülnöd kell! Gyorsan, nagyuram! Gyorsan! – hebegte az öreg szolga, közben rázta gazdája vállát.

– Mi van?! Mit akarsz, öreg? Hagyjál aludni! – húzta fejére a párnát a fiatalúr. Mivel a szolga nem tágitott, durván hozzátette: – Takarodj!!!

– De, de, de, uram, itt vannak! Berobbantották a főkaput! Megtaláltak! Barrin szerint percekben belül eljutnak ide is! Könyörgöm, uram, fuss! Menekülj! – kotkodácsolt a komornyik, közben kitaratóan tovább rángatta a takarót.

A szavak végül eljutottak a herceg tudatához és jeges zuhanyként pillanatok alatt éber állapotba hozták. Abdi felült az ágyban, torkon ragadta az öreg szolgát és beléje fojtotta a folyamatos szóáradatot:

– Beszélj értelmesen! Kik? Kik találtak rám? Ki merészel most megtámadni?

A komornyik csak keservesen tátogott, mert addig nem tudott egy hangot sem kinyögni, amíg az ura nem lazított a szorításán. Rekedten csak egy nevet préselt ki magából:

– Zu-sin-szé!

A herceg, hála a kiképzésnek és a rutinnak, egy perccel később már felöltözve és teljes vértetben a hangár felé tartott. Nem esett pánikba, rég megszokta az állandó veszélyt. A trónvárományosok egymás ellen intézett orvtámadásai majdhogynem elvárt viselkedési formának számítottak, ez a fajta küzdelem megszokott és elfogadott gyakorlat volt a Birodalomban.

A herceg nyugalmat erőltetett magára, és megpróbálta hideg fejjel elemezni a helyzetet: ezek szerint az ellenségei felrúgták az évszázados szent hagyományt és megkockáztattak egy nyílt támadást a Megtisztulás Ünnepe alatt. Generációk óta a Kuntirán volt a kötelező fegyverszünet

ideje, ez alatt a küzdők kinyújtóztathatták megmaradt végtagjaikat és pihenhettek egy kicsit a következő menet előtt. Öt napig mindenki számára tilos volt a harc minden formája. Márpedig a Zusinszé családból valaki arcátlanul mégis megszegte ezt az ősi tabut!

Aggasztó magabiztosságot sugallt ez a lépés, csak az tesz ilyet, aki tudja, hogy meg fogja úszni. Mi tagadás, ez igen merész húzás, mert ha kiderül, mit tettek, olyan botrány kerekedik, ami több generációra megfosztja őket társadalmi pozíciójuktól és a trónra lépés legkisebb esélyétől.

HA kiderül!

Abdiban tudatosult az a tény is, hogy Zusinszéék csak úgy kerülhetik el a lelepleződést, ha őt és minden emberét megölik. Ha nincs tanú – nincs bűntény. Szép kis helyzet.

– De most Kuntirán harmadik napja van, a rohadt életbe! Hogy merészelik! – kiáltott fel indulatosan a herceg, és egy hatalmasat rúgott a hangárajtóba. – Mocskos, becstelen fattyúk!

Mihelyst kinyílt az ajtó, Abdi, nyomában a csoszogó szolgálával, beszaladt a tágas helyiségbe és elindult a biorobotok hosszú sora előtt, tekintetével a sajátja jellegzetes körvonalait keresve. Daliás harminchat centiméteres termetének köszönhetően lazán elérte a lehajtott hátpanel alsó peremét, és létra nélkül is fel tudott kapaszkodni az irányító gubóig. Már lépett is fel, amikor a szolga megfogta a karját:

– Egy pillanat, hercegem! Nem lenne bölcsebb egy másikat választanod? Ha EZEK megtalálták a búvóhelyedet ezen az isten háta mögötti bolygón, talán azt is tudják, hogy néz ki a robotod? Válassz másikat!

Mivel volt ráció abban, amit az öreg mondott, Abdi elbizonytalanodott. A folyosókon visszhangzó lövések és a közeledő csata zaja nem hagytak kétséget az események kedvezőtlen alakulása felől. A derék Barrin már nem tudja sokáig tartani magát a túlerővel szemben, ugyanis nincs kit csatába küldenie. A herceg két napja csak minimális testőrséggel érkezett erre a helyre, egyrészt, mert védte a Kuntirán hagyománya, másrészt, mert ezt, a Birodalmon kívül eső eldugott naprendszer a családján kívül nem ismerte senki. Lassan tudatosult benne még egy igen kellemetlen felismerés: nemcsak elárulták, hanem az árulót a családon belül kell keresnie!

Nem volt ideje végiggondolni a dolgot, mert a fordulóban testőregyenruhás alakok jelentek meg és egy háromlábú állványra egy tekintélyes méretű plazmaágyút kezdtek felerősíteni. Abból az irányból, ahova a tüzekek céloztak, futva-rohanva egyre több katona érkezett, és sietve a szerkezet mögött keresett magának új lőállást. Sokan közülük sebesültek voltak, némelyiket a bajtársai cipelték. Csaknem utolsóként Barrin jelent meg szakadt egyenruhában, véresen, de az elmaradhatatlan harci törrel a kezében. Vezető harsant és egy fülsiketítő dörrenés kíséretében az ágyú elsült. Aztán még egyszer. Hirtelen egy pillanatra csend lett. Kihhasználva az alkalmat, Barin átkiabált a folyosó túlsó végéből:

– Hercegem, menekülnöd kell! Most azonnal. Csak néhány percre tudjuk őket feltartani! Használd ki ezt az időt! Menj, mentsd az életed!

Abdarahhduzisiankes nem volt gyáva, más körülmények között nagy örömmel vetette volna bele magát a harcba, de most el kellett rejtőznie, el kellett tűnnie üldözői szeme elől, fel kellett oldódnia a bennszülöttek tömegében, hisz a testőrségének parancsnoka azt mondja, hogy nincs esélyük a győzelemre, akkor az úgy is van. Abdi tisztelget a katonái felé, gyorsan találomra választott hát egy jellegtelen szervizrobotot, bepattant a gubójába és aktiválta a rendszereket. A gélgubó neurotranszmitter membránjai pillanatok alatt gyöngéden, de szorosan körbeölelték, és

miután az idegrendszerek összeolvadtak, a hatalmas helybéli humanoidot utánzó szerkezet kirontott a vészkijáraton.

Háta mögött újból fellángolt a csata.

A hajsza már tizenhat órája tartott. A dombos-erdős vidéken nem volt egyszerű futni és a robot kezdett kimerülni. Idegrendszere egyre sürgetőbb jeleket küldött a vezető agyába, jelezvén, hogy az energiaellátás hamarosan megszűnik. Az olcsó és egyszerű háztartási modell belső szerkezetét nem hosszas igénybevételre tervezték, ez egy sokoldalú, de tulajdonképpen csak ház körüli munkára szánt szervizmasina volt, nem harci gépezet. Ez a modell ráadásul csakis finomított szénhidrátokat volt képes hasznosítani, mindemellett gyakori utántöltést is igényelt. Takarításra tervezték, nem hosszútávfutásra! Abdi keserű nosztalgiával gondolt a saját pompás harci robotjára, az, bezzeg, három napig is elment egy marék fűrészporrall.

A gép hirtelen megtántorodott és elvesztette az egyensúlyát. Minden kijelző pirosan villogott, az energiaszint öt százalék alá esett. Még néhány perc, és képtelen lesz megmozdulni, aztán leállnak a létfenntartó rendszerek is. Abdarah végzett egy gyors fejszámolást: ha most megáll, a maradék energia még vagy három órán át képes lesz működtetni a létfenntartást. De csakis azt. Ez ad egy halovány esélyt arra, hogy amennyiben az anyabolygón észrevették a bajt és kiküldtek egy flottát felderítés céljából, akkor az megtalálja és felveszi. Matematikailag még van elméleti esélye a túlélésre. Csak meg kell állnia. Na ja, megállni könnyű, a baj csak az, hogy háta mögött ott vannak az üldözői.

Ravaszak ezek a Zusinszéék! Egy helyi csúcsragadozó képére készítették el a saját harci robotjaikat. A szürke bundájú, hegyes fülű, négy lábú lények nem keltenek különösebb feltűnést ezen a meglehetősen vad vidéken. Még a bennszülötteknek sem szűrnak szemet, hisz gyakran látnak errefelé hasonlókat.

Ketten voltak az orgyilkosok, a herceg több alkalommal is látta sebes alakjaikat a fák között osonni. Gyorsabbak és erősebbek voltak nála, ráadásul a fegyverzetük is kiválóan alkalmas volt a gyilkolásra. A sors iróniája, hogy még ölniük sem kell, elég, ha addig hajtják a herceget, amíg ki nem fogy a robot energiája, a többit a helyi légkör és a hideg végzi el. Sakk-matt. Ha a robotban marad – megfullad, ha kimászik – a légkör öli meg. Semmi vér, véletlen baleset. Csak a helybéli fauna képviselőinek senkinek sem gyanús nyomai maradnak a helyszínen. Később ellenségei mondhatják azt is, hogy csak tévedésből támadták meg a bázist, mert nem tudták kié az, és csempészanyagának vélték a helyet. Szó, mi szó, sehol sem volt hivatalosan bejegyezve ez a hercegi tulajdon, és a hűbértartások között sem szerepelt a bolygó neve. „A herceg ijedtében elszaladt és eltévedt, ez lett a veszte. Minő dicstelen halál! Jaj, de kár, jaj, de kár!”

„Sajnos, túl későn jöttem rá a szándékaikra” - gondolta a herceg, miközben a robotja lehuppant egy vaskos fa tövébe. A motorikus rendszerek lekapcsoltak, és a beállt csendben már csak a létfenntartó sóhajtozott alig hallhatóan. A csapda bezárult.

Eddig ismeretlen nyugalom szállta meg Abdarahhduzisiankest, a reménytelenség nyugalma. Semmit sem tehetett. Nem kellett már küzdenie, sem bármit kitalálnia vagy tennie, békésen készülhetett a halálra. Úgy döntött, hogy utolsó perceit meditációval tölti el. Ellenségei hangtalan léptekkel kimerészkedtek a fák közül és leültek vele szemben. A bolygó óriási holdja épp kibújt a

felhők mögül és megvilágította a furcsa jelenetet: egy aprócska tisztáson háttal egy fának támaszkodva ül egy ember, vele szemben két megtermett farkas csendben figyel. Nem bántották. Minek is? Minden a terveik szerint alakult. Már csak ki kell várniuk azt a kevéske időt. Teltek a percek...

A herceget közeledő zaj rángatta ki a mély meditáció állapotából. Valamiféle vonyítás és ritmusos ordítás keveréke közeledett feléje. Körülnézett. Mindkét ellensége már talpon volt és feszülten figyelt a hang irányába. Egy rövid időre a kiabálás abbamaradt, recsegő ágak zaja hallatszott. Egyszer csak valami nagy és szőrös hangos robajjal áttörte a bokrok falát és a hold által megvilágított tisztásra zuhant. A bérgyilkosok egyike az erdőbe menekült, a másik a prédája és a betolakodó közé ugrott. A teremtmény tántorogva két lábra állt és felegyenesedett.

– Ni-ni, egy farkas! – mondta reszelős hangon a jelenség, aztán lehajolt, felkapott a földről egy öklömnyi követ és meglepő ügyességgel úgy fejbe dobta a döbbent orgyilkost, hogy az azonnal elterült. Ezt követően az ember, mert ember volt az illető, széttárta karjait és jobb lábával a földet taposva teli torokból ordítani kezdte az ég felé emelt arccal:

Szőrös a tököm és ráncos,
azért vagyok olyan jó táncos!
Huj-u-huju-hujujjj!

A herceg döbbenetesen figyelte az események ilyenkor való váratlan alakulását. Egyáltalán nem bánta egyik üldözője halálát, de az új jövevénytől is legalább annyira tartott, mint a korábbiaktól. Rádöbben, hogy semmit sem tud a bennszülöttekről, mert mindig is méltóságán alulinak tartotta az efféle alantas lények tanulmányozását. Fogalma sem volt, mit várhat ettől a teremtménytől, emellett egy bűdös hangot sem értett annak kiabálásából.

Befejezván a barbár kornyikálást, a lény szájához emelte a kezében cipelt öblös üvegtartályt és nagyot kortyolt belőle.

– Ez aztán a jó anyag! – rázkódott meg elégedetten.

Tekintete a fa mellett heverő hercegi robotra tévedt. Szeme elkerekedett:

– Hát te meg ki az ördög vagy, csórikám? És mi a frásznak fekszel itten? Megsebesültél? – kérdezte aggódó hangon az ember és közelebb lépett.

Abdarah herceg nem válaszolt. Az élőlény közelebb hajolt és elkezdte tapogatni a robotot. Utolsó erőfeszítéssel a herceg megpróbálta védekezésésképpen felemelni a karját, de az fél úton elakadt és remegve megállt a levegőben. Az ember nézte a remegő kezét és hirtelen elmosolyodott:

– Ah-ha! A jó öreg delírium kredenc, mi, komám? Ismerős állapot! Na, gyere, pajtikám, hoztam neked gyógyszert! De mi a francért nem szólsz egy szót sem? Mi bajod, néma vagy?

Az ember megpróbálta talpra rángatni a dög nehéz robottestet, de nem bírta vele. A herceg, mivel semmit sem értett az elhangzottakból, kissé pánikba esett és megpróbált tiltakozni:

– Ah saya, makt sri! Guln vakab mirsze! – kiabálta, ami annyit jelentett, hogy „Hagyj békén, te állat! Azonnal tegyél le!”, de ezt viszont a bennszülött nem értette.

– Külföldi vagy, ebadta! – mondta az ember felderült arccal és teljes hangerővel, szótagolva belekiabált a herceg képébe – Nem ér-tem, mit var-tyogysz! Tudsz ma-gya-rul?

A herceg nem tudott. Már semmit sem tudott. Az utolsó erő kifejtése felemésztette a gép minden energiáját és a létfenntartó rendszer leállt. A herceg, félrehessegetve a külső ingereket, felkészült: most fog meghalni. Nincs menekvés.

– Mi baj, pajtás? – kérdezte a szőrös alak.

Válaszképpen a robot csukott szemmel az oldalára dőlt. Az ember tanácstalanul toporgott egy kicsit, aztán az egyetlen általa ismert és elismert gyógyszerhez nyúlt. Megemelte a robotot, fához támasztotta a hátát és szájához emelte a butéliát. A zavaros folyadék bugyborékolva a gépezet belsejébe ömlött. A robot, természetesen, nem tudott nyelni, de a vastag csövön keresztül a folyadék csak úgy zúdult a mellkasi tartályokba. Megelégetve a fogyasztás tempóját a szőrös elvette az üveget:

– Hallod-e, ember, neked aztán van huzatod! Nekem is hagyj!

Kis ideig semmi sem történt, de fél perccel később a herceg azon kapta magát, hogy egyre könnyebben kap levegőt. Mifene? Mikor kitisztult a feje, a kijelzőkre pillantott: meglepődve látta, ahogy az energiaszinteket jelző fénycsíkok fokozatosan feljebb kúsznak. A gépezet elfogadta az üzemanyagot, és pár másodperc elteltével a rendszer újraindította magát. Nagy rándulással a biorobot megmozdult és a herceg talpra szökkent.

– Na, ez az, öregem! Erről van itten szó. Nincs olyan ember a földön, akit a Terka néni ágyas hatvanfokosa ne állítana talpra! Na, gyere, te szerencsétlen hülye turista, elkísérlek a buszállomásig – karolt beléje az ember.

De hiába lökdöste a bennszülött a herceget, az nem mozdult. Valami nem volt rendben. Szédült, a világ forogni kezdett, lépni sem mert, mert úgy érezte, menten elesik. Mi történik vele? Mi a nyavalyát öntött ez a barbár a gépébe? Aggódott, mert hiába a fejlett szűrők, ha mérreg került a rendszerbe, az idegrendszerek szoros organikus kapcsolatának köszönhetően abból a gép kezelője is jócskán kaphat. De kisvártatva az aggodalma kezdett elszállni:

– Tépje szét a grobosz! Nem érdekel, fő, hogy élek! – gondolta ujjongva Abdarah. Könnyűnek, légiésnek, sőt hatalmasnak érezte testét és hirtelen széles jókedve támadt:

– Ezt nektek, Zusinszé család pribékjei! – rúgott bele a farkas tetemébe. – Tehetségtelen barmok! Ezt jól elbaltáztátok!

Erő áradt minden tagjába, legyőzhetetlen óriásnak érezte magát, ebben a pillanatban kész volt szembeszállni az egész világgal. Volt korábban dolga toxinokkal, de ehhez hasonlót eddig még nem tapasztalt. Pontosan tudta, hogy mérgezés áldozatává vált, de érdekes módon ez egyáltalán nem zavarta, érezte, hogy bizonytalanul áll a lábán, mégis határozottan elindult előre. Lépett egyet, megingott. Hogy el ne essen, gyorsan belekarolt a mellette álló emberbe. Az lekanyarította a válláról szőrös subáját és a hercegre terítette.

„Micsoda remek fickó ez a barbár! Miért is nem fordítottam rájuk korábban több figyelmet? No, nem baj! Ezt pótoljuk” – fogadta meg Abdarahduzisiankes és elindul az ösvényen a csőszel karöltve.

– No, látom, már jobban vagy, öregem. Hallod-e, kispajtás, te aztán jó gyorsan berúgtál! Figyú, figyú, ismered azt, hogy:

Az istenek könnyeseppje gyógyír
Bánatra, örömré
Én téged fogadlak egyszer majd
Gyermekként örökbe
Egy kupica reggelire
Abból bajod nem lehet
A magyarnak ez adja az ihletet

A herceg nem ismerte, de nem is érdekelte most a szöveg, kissé gépolaj ízű hangon, silány, de lelkes kíséretet adott a szólistának. A két alak összeölelkezett, aztán tántorogva, botladozva és egymásba kapaszkodva elindult az ösvényen kifelé a Kárpátok egyik sötét erdejéből. Útjukat végig dal kísérte, a hegyek pedig kitartóan visszhangozták a refrént:

Imáim kéklő egén,
Gyümölcsfáim tetején,
Pálinka, szerelmem, légy az enyém!

Nyújtsd hát a karod felém,
Nélküled meghalok én,
Pálinka, szerelmem, légy az enyém!